

Ane — Hansines rødhaarede Veninde — blev af Pigerne valgt til Forsangerske. Hun sad helt ude paa den yderste Ende af Baa-den ligesom en Gallionsfigur og begyndte straks at synge med en høj, kraftig Røst, hvis lyse Klang mindede om hendes Haars Farve. Hele den øvrige Forsamling sang Omkvædet, i hvilket Pigerne faldt ind med 2den Stemme:

Og det var den aarle Morgenstund.
Solen op!
Hr. Bure, han kyssed Fru Inger paa Mund.
Ho! Haa! Saa frisk en Morgen!

Hr. Bure han sadled sin Ganger graa,
Abildgraa!
Fru Inger fra Svalen, hun stirred derpaa.
Ho! Haa! Hvor Skoven er grøn!

Saa spændte han Sejl under bredden Raa,
Silkesejl!
Hr. Bure, han vugged paa Bølgerne blaa.
Ho! Haa! Det er tungt at skilles!

Der var ialt nogle og tyve Vers. Da det sidste var sunget, sprang Pigerne af Baaden, mens Mandfolkene klappede i Hænderne.

Imidlertid var der kommen Madkurve frem henne fra Konerne. Nogle af Pigerne bød Smørrebrød rundt paa Kurvelaag og store Skræppeblade, mens andre gik omkring med Mælk paa Flasker. Tømrer Nielsen forestod Udskænkningen af en Dunk saakaldet „langt“ Øl og optraadte i det hele som Ceremonimester, hvorimod Væver Hansen sad i ophøjet Tilbagetrukkethed oppe paa en Tue og snakkede med et Par gamle Koner.

Efterhaanden samlede Opmærksomheden om nogle unge Karle, der stod ude ved Havkanten og under stor Munterhed stirrede op paa en stor Sky; — de paastod, at den grangivelig lignede en tyk, fordrukken Kone. „Konens“ Hoved var farvet rødt af det sidste, svage Solskær og havde et himmelblaat Øje midt i Panden; Overkroppen var uldgraa og svulmende, hvorimod Nederdelen havde en blaaviolet Farve og hang som en Sæk